

PĚT ŠVESTEK

Press kit

Synopse

Věra žije sama a už jí v životě zdánlivě nic nečeká. Zasteskne se jí po době, kdy bývala opravdu šťastná – když jezdila s přáteli na moře. Ze staré party však zbyly jen trosky a není jisté, zda takové dobrodružství vůbec zvládnou. Přesto zatouží ještě jednou společně vyplout na otevřené moře vstříc idylickým zátokám a západům slunce. Netuší, že největším ohrožením jejich výpravy nebude moře, ani staré křivdy, které během cesty vyplují napovrch, ale vlastní děti, které nemají pro bláznivý výlet starých rodičů pochopení.

Pět švestek režiséra Jana Svěráka s Lenkou Termerovou, Oldřichem Kaiserem, Petrem Kostkou, Danou Syslovou a Janem Vlasákem v hlavních rolích, je dojemná i hravá komedie o přátelství, lásce, odpuštění a o tom, že chuť žít a hledat svobodu může člověka provázet v každé životní etapě.

Film byl realizován za finanční podpory Pardubického kraje a Státního fondu audiovizuálního prostřednictvím filmových pobídek. Snímek Pět švestek vznikl ve spolupráci s FTV Prima.

BIOGRAF
JAN SVĚRÁK PICTURES

Portobello

Prima

MAGENTA
TV

iDNES.cz

Frekvence 1

HUSH

Dolby Atmos

P Ě T Š V E S T E K

Premiéra: 28. 5. 2026
Originální název: Pět švestek
Produkce: Česká republika, 2026
Formát: Flat (1:1,89), Dolby Atmos 5.1
Jazyková úprava: původní znění
Žánr: komedie
Stopáž: 100 minut
Přístupnost: přístupný bez omezení
Produkce: Biograf Jan Svěrák, Portobello Productions
Režie, scénář: Jan Svěrák
Kamera, střih: František Svěrák
Hudba: Michal Novinski, Nina Kohout
Zvuk: Viktor Ekrt, Sandra Klouzová, Pavel Rejholec

Architekt: Jan Vlasák
Kostýmy: Veronika Moudrá
Masky: Romana Karlíková
Výkonná produkce: U. F. O. Pictures - David Rauch, Alžběta Noll
Hrají: Lenka Termerová, Oldřich Kaiser, Petr Kostka, Jan Vlasák, Dana Syslová, Petra Špalková, Petr Lněnička, Marek Adamczyk, Judit Pecháček, Radkin Honzák a další
Internet: <https://www.bioscop.cz/filmy/pet-svestek>
Trailer: <https://youtu.be/Kmjyl3BhWMO>

Materiály ke stažení pod složkou filmu:
https://mega.nz/folder/typF0Y6B#fHAXwk_x2mafXORza05iZQ/folder/1ywSQAKY

P Ě T Š V E S T E K

Jan Svěrák

režie, scénář

Kde se zrodil nápad na film Pět švestek? Byl to konkrétní příběh, situace, dlouhodobé téma, které vás lákalo zpracovat? Proč zrovna loď a moře?

Na loď jezdíme s partou kamarádů i s rodinou už mnoho let. Na těch nejkrásnějších místech si vždycky někdo posteskuje: „Zatím to jde, ale co až nebudeme moci? Jak si představujete stáří? Nebojíte se toho?“ A pak začneme rozvíjet myšlenku na vlastní domov důchodců, jen pro kamarády, kteří dají dohromady úspory, sestěhují se do jednoho domku, kde se o ně starají sestřičky a kuchařka. A tak když mě syn František při jedné plavbě vyzval: „Tati, pojďme tu něco natočit, je tu tak krásně, s lodí to umíme a známe úžasná místa,“ chytil jsem se a napsal tenhle příběh o partě staříků, kteří se vydají na svou poslední plavbu.

V příběhu hrají důležitou roli také určité látky...

Ano, medicína bude mít jistě v budoucnu prostředky, jak starým lidem udělat život příjemnější. Tyhle látky už dnes existují, ale jsou buď drahé, nebo zakázané, protože je mladí rádi zneužívají. Jsou to třeba psychedelika, která se už dnes terapeuticky používají při léčbě některých druhů úzkostí, posttraumatické stresové poruchy, Alzheimerovy nemoci a dalších neurodegenerativních poruch. A my bychom si přáli je ve stáří mít k dispozici. Asi se zeptáte, jakou mám s těmito látkami zkušenost. A já musím přiznat, že žádnou. Zatím jsem je nepotřeboval, a tak jsem při psaní vycházel z klinických studií a z konzultací s profesorem Jiřím Horáčkem z Národního ústavu duševního zdraví.

Co pro vás osobně znamená název filmu?

Sbalit si svých pět švestek je fráze, která pro mne znamená náhlý odchod jen s tím nejnütnější, v podstatě vyhazov. Může mít význam smutný – jako odchod z produktivního života. Ale nemusí. Pokud si dobrovolně sbalíte svých pět švestek, neodcházíte jen od něčeho, ale také jdete k něčemu jinému a možná lepšímu. Je to tedy i výraz odvahy ke změně.

P Ě T Š V E S T E K

Film začíná na pohřbu, ale velmi rychle se v něm objeví humor. Jak jste hledal rovnováhu mezi smutkem, nadhledem a životní energií?

Jak říká můj táta: „Humor je jediná zbraň, kterou proti smutku máme.“ Takže tam, kde je smutek, měl by být i humor, s ním je život rázem snesitelnější. V zahraničí se nás často ptají, jestli je správné, že nevědí, jestli je nějaká scéna v našem filmu dojemná, nebo spíš komická, mate je, že je tam obojí. Ale my Češi máme tohle míchání emocí rádi. Cítíme to jako takový osvěžující koktejl, srdce se rozpíná soucitem či dojetím a bránice se přitom směje.

Co vás na generaci hlavních hrdinů nejvíc fascinuje?

Že si nestěžují. Jsou vděční a skromní. Mají velkou životní zkušenost, život se s nimi jistě vždycky nemazlil, narodili se za druhé světové války, v dospělosti zažili komunistickou nesvobodu v plné palbě, možná proto jsou takoví, že vědí, na čem záleží. A umějí se radovat.

Jak vznikalo herecké obsazení filmu? Psaly se některé role přímo na tělo konkrétním hercům?

Při psaní jsem viděl Oldřicha Kaisera jako kapitána. On se mě snažil od tohoto nápadu zrazovat, ale já si nikoho jiného nedokázal představit. Už ho trochu znám, dělali jsme spolu čtyři filmy, a tak jsem věděl, že nemá rád jednoduché úkoly, že potřebuje výzvy. Přesvědčil jsem ho, že to nebezpečné dobrodružství na lodi ho bude bavit, protože něco takového ještě nezažil. A řekl bych, že nelitoval. Dokonce loď skutečně řídil. Také Jana Vlasáka jsem už při psaní viděl. Zamíloval jsem si ho při natáčení Vratných lahví a jeho komického talentu jsem využil i v divadelním představení Dobré ráno s Findou. V tomhle filmu hraje citlivého intelektuála ve vztahové krizi a je něžný a okouzlující.

A co ostatní herci?

Zbývající tři „švestky“ bylo potřeba najít. Chodili jsme s castingovou režisérkou Soňou Ticháčkovou do divadel a vybírali. Kritéria byla – dobrý herec nad 75 let, kterému se nedělá špatně na lodi a nebojí se vody. A samozřejmě, aby se také hodil typově do role. S Lenkou Termerovou, Danou Syslovou ani s Petrem Kostkou

jsem předtím neměl tu čest pracovat. Lenka nikdy nebyla na lodi, a tak nemohla s určitostí říct, jestli jí nebude špatně, Dana Syslová se na moře přímo těšila a Petr Kostka, kterého trápila záda, s hraním souhlasil, pokud bude moci jako invalida celou dobu jen sedět.

A jak to všechno dopadlo?

Hned první den jsme jeli pět hodin proti vlnám, točili jsme v podpalubí a špatně se udělalo úplně všem. Petr Kostka před kamerou skutečně mohl sedět, jak jsme slíbili, ale aby se před ni mohl posadit, musel dvakrát denně přelézat přes zábradlí z jedné lodi na druhou, hereckou. Také se v jedné scéně otloukal o kameny v příboji a tahali jsme ho na laně, takže jeho záda asi trpěla. Ale nestěžoval si. Nikdy. Nikdo z herců si vlastně nestěžoval. Snad proto, že viděli, že natáčíme za nestandardních podmínek, že jsme v tom spolu, doslova na jedné lodi. A že budou mít co vyprávět. Ukázalo se, že „nováčky“ Lenka Termerová, Dana Syslová i Petr Kostka byli dobrou volbou. Nejenže natáčení hrdinně ustáli, ale čeho si nejvíc cením, že dokázali elegantně balancovat mezi důstojností a komicností, které oboje ke stáří patří. Ne náhodou jsou to hvězdy.

Jaký moment z natáčení vám zůstane v paměti jako nejsilnější?

Asi krizový den, myslím, že byl čtvrtý. Začal tím, že jsem chtěl naučit Oldu Kaisera ovládat gumový člun, aby to v záběru uměl. Držel jsem člun u lodi za páku od motoru, kterou se řídí, Olda si nasedl, nastartoval, ale ani jeden z nás si nevšiml, že tam je zařazená rychlost. Člun se začal rozjíždět a já, místo abych plyn ubral, tak jsem přidal. Člun se postavil na záď, převrátil se a Olda zůstal pod ním. Než jsme ho zachránili, prý přemýšlel, kolik mu v prostoru pod lodí zbývá kyslíku. O pár hodin později jsme točili naši velkou loď, jak stojí uprostřed zátoky. Vyvázali jsme ji vpředu i vzadu na kotvy, aby stála pěkně bokem ke kameře, ale zrovna když jsme byli asi dvě stě metrů od ní, se obrátil vítr, zadní kotva povolila a loď se začala otáčet. Na lodi vznikla panika. Než jsme tam doplávali, někdo nastartoval motory a začal manévrovat, přičemž se do jednoho z lodních šroubů namotalo lano a loď se tak stala neovladatelnou. Počítal jsem metry, kdy nás vítr dožene na útes, druhý kameraman Tomáš Teglý skočil do vody s nožem v zubech, aby lano uřízl... Chtěl jsem připravit naše herce na náraz a evakuaci, ale oni seděli úplně v klidu na svých místech kolem stolu a poslouchali historku Pet-

P Ě T Š V E S T E K

ra Kostky z Vinohradského divadla. Tak jsem je nechal. Tomáš vyprostil lano z lodního šroubu a tři metry od skal jsme mohli začít konečně couvat. Tu scénu budu mít v paměti ještě dlouho. Ten den jsme to zabalili. Řekli jsme si, že co se stane do třetice, už zažít nemusíme.

Uvědomil jste si během natáčení, že tenhle film bude jiný než vaše předchozí projekty?

Měli jsme dvě velmi podobné lodě. Jedna se s herci a s částí štábu vracela každý večer na pevninu a na druhé jsme zůstávali zakotveni poblíž vzdálených ostrovů, abychom drželi místo pro další natáčení. Jen rodina, moje žena Eva, která měla na starosti kostýmy, rekvizity a skript, a synové František – kameraman a Ondřej – mikrofonista. Většinou s námi zůstával ještě někdo, kdo chtěl usínat při šumění moře pod hvězdami, kajut bylo dost. Večer jsme zapnuli generátor, natáhli prostěradlo a promítali jsme si, co jsme ten den natočili. Dali jsme si řecké víno, občas čerstvě chycenou rybu, vánek nadouval naše improvizované plátno, z nás spadl stres celodenního zápasu a jen jsme se radovali z toho, co vidíme. Když mi došlo, že jsem vlastně šťastný, uvědomil jsem si také proč. Důvodů bylo mnoho, ale ten hlavní mi docházel pomaleji. Mnoho let jsem totiž mluvil o tom, že konstelace, jaká byla při vzniku Jízdy, se bohužel nedá vrátit. A teď tu najednou byla. Děláme zase roadmovie s minimálním štábem nadšenců a všichni cítíme tu nečekanou lehkost a svobodu.

Je ve filmu nějaká scéna, která je vám osobně nejbližší?

Nejraději mám scénu, kdy naše parta sedí na přídi a Jan Vlasák recituje „Zpívejte ptáci nebeští, té zemi k zulíbání krásné...“ Jeli jsme na plné plachty po klidné hladině, pozdní slunce ji rozzářilo, měkce se odráželo od přední plachty zpátky na herce a zalévalo je zlatistým oparem, takže vypadali, že plují v nebi. Určitě si tak i připadali, protože ten klid a uvolnění z nich jen číší. Ale to nám dala příroda, my jsme jen byli připravení. Pyšný jsem na jinou scénu, kterou jsme si těžce odpracovali. Odehrává se při západu slunce na přídi, kdy naši hrdinové experimentují s látkou MDMA, která se pro terapeutické účely používá pro svou schopnost navodit pocity sounáležitosti a empatie. Chtěli jsme, aby při ní zapadalo slunce do moře. Ale scéna má přes sedmdesát záběrů a magické světlo západu trvá jen něco přes hodinu, to se nedá stihnout. Roz-

dělili jsme si ji tedy s Františkem do tří dnů, točili jsme dvěma kamerami, každý večer jiný úhel a jinou část. První večer to šlo, druhý ale začalo silně foukat, loď se houpala a všem vlály vlasy a vítr jim třepal kostýmy. Lenka Termerová i Petr Kostka z toho onemocněli a třetí den zůstali v posteli. Točilo se tedy bez nich, moje žena si vzala paruku a dělala Lenku, já si oblékl Petrovo sako, šedé vlasy jako on už jsem naštěstí měl. Je zázrak, že scéna drží pohromadě a divák si ničeho nevšimne. František tu jako kameraman a zároveň střiháč odvedl kus práce. Ale scéně pomáhá i hudba Michala Novinského a Niny Kohout, která je nečekaně drzá, v dobrém slova smyslu; používá tu jako nástroj sborové pískání a zabalila scénu do pocitu autentického prožitku.

Myslíte si, že tenhle film může změnit způsob, jakým přemýšlíme o stáří a o poslední etapě života?

Myslím, že film nic zásadně změnit nemůže. Je to jen kapka. Ale každá kapka se počítá. Tímhle filmem přilévám kapku na stranu naděje, že stáří nemusí být vůbec špatná etapa života, pokud si zachováme nadhled, optimismus a odvalu.

Co byste si přál, aby si z filmu odnesli diváci?

Film je pro všechny, kteří mají stárnoucí rodiče, i pro ty, kdo si připouštějí, že jednou sami zestárnou. Mladší diváci tu mají příležitost seznámit se úsměvnou formou s tím, co je čeká. Ale doufám, že si film užijí hlavně lidé z takzvané sendvičové generace a jejich rodiče. Mám to štěstí, že moji rodiče jsou stále ve formě, takže nejsem typický představitel. Ale vidím to u svých často i mladších kamarádů. Z jedné strany mají dospívající děti a z druhé stárnoucí rodiče. A všichni vyžadují pozornost a péči. Strašná situace, a do toho máte chodit do práce! Tak té generaci stárnoucích dětí a generaci jejich rodičů je film určený. Přál bych si, aby šli spolu do kina zjistit, že v tom nejsou sami, prožít si smíření se situací, která není lehká, ale nad kterou se s trochou legrace dá povznést. Ano, rodiče jsou pomalejší, neumí s chytrým telefonem, dělají chyby a občas potřebují pomoci. Ale to z nich nedělá nesamostatné děti ani jim to neubírá na důstojnosti. Už jen proto, že mají větší životní zkušenost, a také proto, že jednou budeme i my na jejich místě.

P Ě T Š V E S T E K

František Svěrák

kamera, střih

Podílel jste se na filmu Pět švestek Jana Svěráka jako kameraman i střiháč. Byla to pro vás samozřejmá volba?

Přemlouvat mě sice táta nemusel, určitě jsem do toho chtěl jít, ale hrozně jsem se toho bál. Střih znám a mám z něj zdravý respekt před každým větším projektem, ale kamerovat celovečerní film jsem se bál ukrutně. Ale moc jsem to chtěl a hrozně mě to potěšilo, tak jsem musel strach hodit za hlavu. Navíc mě táta obklopil lidmi, se kterými dlouhodobě spolupracuje – například architektem Janem Vlasákem nebo osvětlovačem Slavomírem Mikovcem. Jsou to skvělí profesionálové a výrazně mi pomohli.

Kdo měl při natáčení poslední slovo – vy, nebo režisér?

Táta jako režisér a producent. A navíc si myslím, že se sluší své rodiče poslouchat. Takže když jsem něco cítil jinak, mohl jsem jen zkusit párkrát tvrdošijně opakovat svůj jiný názor, ale vždy jsem musel ustoupit, protože táta je na place šéf a kameraman má režisérovi i filmu sloužit – nejde jen o hezké obrazy, ale o to, aby fungovaly pro příběh.

Co bylo při natáčení na moři pro kameramana nejtěžší?

Skoro nereálné bylo udělat záběry z malého nafukovacího člunu, který se zároveň vlnama hrozně houpal a ještě k tomu se furt chtěl točit dokola a do toho ještě táta musel navádět herce, které zase bral proud a mizeli ze záběru. Složitě bylo i světlo – nejen kvůli proměnlivému počasí, ale i proto, že se loď neustále otáčela. Počasí se střídá to je známá věc, ale tady se vám navíc točí celá loď a herec, který byl před chvílí ve stínu, je najednou v plném slunci a vy jste v pytli. Když to opravíte, tak

je to zas za chvíli jinak a vy se s tím musíte buď smířit anebo vymyslet nějakou jednoduchou fintu, abyste na moře vyzráli.

Který záběr vám dal nejvíc zabrat, i když ve filmu působí nenápadně?

Hned první záběr Věry a Rudánka na zastávce. Pro diváka možná nenápadný, ale pro mě zásadní – byl to první záběr celého natáčení. Ostřil jsem si sám, šel jsem pozadu, z ruky, takže to byla poměrně náročná kombinace.

Co bylo náročnější – kamera, nebo střih?

Kamera je fyzicky náročná a často vyžaduje improvizaci, což je na ní zároveň zábavné. Paradoxně pro mě byl ale náročnější střih – je to intenzivní mentální práce, která člověka ve výsledku vyčerpá víc než fyzická zátěž.

Jak často slýcháte otázku, jestli jdete ve stopách rodiny?

Dřív častěji, dnes už spíš výjimečně – většinou když jsme někde s tátou spolu. Myslím, že si lidé zvykli, že tohle je moje profese a že ji nedělám prvním rokem.

Máte potřebu dokazovat, že jste „jen František“, ne další Svěrák v řadě?

Vím, že táta tím dřív trpěl, ale já to tak nemám. Snažím se spíš obstát sám před sebou – být spokojený s tím, co dělám a jakou úroveň má pak výsledek. V tom doufám, že to jednou bude mít podobně i můj syn.

P Ě T Š V E S T E K

Lenka Termerová

Věra

Jak jste reagovala na to, když vám nabídli roli v tomto filmu?

Když jsem se dozvěděla, že budu hrát roli Věry ve filmu, který napsal a bude režírovat Jan Svěrák, byla jsem šťastná. A jenom jsem se těšila. Když jsem pak pročetla scénář, zjistila jsem, že kromě obrazů v Praze točíme hlavně v Řecku, většinou na lodi, na moři, že Věra moře miluje a ráda se i potápí. Jsem sice plavec, ale před mořem mám respekt a potápěčské brýle jsem nikdy neměla na obličej. A ani mít nechci. Takže se přiznám, že vlastně nejvíc jsem myslela na to pitomé potápění. A bála jsem se toho.

Jaké to pak bylo, když jste se vydali na loď?

Dnes vím, že bát jsem se měla spíš mořského vlka Svěráka. Oznamoval nám, že hned jak vyzvedneme dva katamarány a vyplujeme na ostrovy, budeme točit. Inu, proč ne, říkala jsem si, na katamaránu jsem se nikdy neplavila. Jenomže! Tahle loď moc stabilní není, moře bylo ten den neklidné, a když nás zapřáhli, aby nás vlekli a my mohli plout tiše bez motorů, tak už to houpalo hodně. Režisér mořeplavec nás zahrnul do kajuty asi metr čtvereční velké, kde jsem měla ukazovat kolegyni Daně, jak hezky se jí tam bude bydlet. A do toho se pletla kamera, zvuk a režie! V okýnku kajuty byla vidět jenom voda a houpalo se to jak na matějské. Chvilími jsem myslela, že umřu. Snažila jsem se statečně říkat text. Trochu mě utěšovaly zelené obličejky všech ostatních včetně režiséra. Po několika hodinách, když jsme se vypořádali zpátky na palubu, někteří až k zábradlí, mořský vlk se usmál a řekl: A jste zasvěceni!

A jak jste pracovala na své postavě?

Snažila jsem se objevit vlastnosti a hlavně kouzlo, kterým Věra dokázala přesvědčit partu „gerontů“ unavených životem, aby si s ní po letech zopakovali starou společnou tradici a vypluli na moře. To dobrodružství objevování pro mě bylo o to milejší, že jsem se setkala s partou snů. Počínaje režisérem Janem Svěrákem a štábem, neuvěřitelným mladíkem Petrem Kostkou, kouzelnými Danou Syslovou, Honzou Vlasákem a Oldou Kaiserem.

P Ě T Š V E S T E K

Dana Syslová

Lucie

Jaká byla vaše reakce na nabídku role Lucie?

Když jsem zjistila, že mě Jan Svěrák obsadil, měla jsem samozřejmě strašnou radost a hrozně jsem se těšila, protože je velké štěstí dostat v mém věku takový úkol. A ještě navíc u moře a s takovou báječnou partou. Takže jsem byla nadšená. Jsem dobrodruh a ta euforie zamezila tomu, abych se bála nějakých neduhů nebo toho, že bych to nezvládla. Prostě jsem zažívala nádherné štěstí.

Překvapilo vás něco?

Překvapilo mě, jak jsme vlastně staří, nemohoucí a že jsme to i přesto zvládli. Ale bylo krásné, jak všichni „nemohoucí“ vlastně byli mohoucí a milí. A taky, že jsme to vydrželi.

Co pro vás bylo během natáčení nejtěžší?

Hrozně jsem si to užívala, takže nejtěžší asi bylo, když jsem visela v provazech, měla jsem pak opravdu modřiny na rukou. To bylo trochu náročnější. Jinak moje role vlastně celou dobu mlčí a „hrají jí“ ti ostatní – tím, jak o ní mluví a jak se k ní chovají. A my samozřejmě nevíme, co se odehrává v mozku člověka, který má Alzheimerovu chorobu. Takže jsem na to šla intuicí a tím, že v záblescích Lucie vnímá, že je u moře s lidmi, od kterých jí nic nehrozí, a že je v bezpečí. Člověk, který je mimo a nemůže se chytit nějaké myšlenky, vztahu nebo čehokoli, je v určitém vzduchoprázdnu. Tak jsem na to šla fantazií a představivostí, jak by to asi mohlo být.

Měla jste v životě zkušenost s takovým člověkem?

Navštívila jsem kamarádku, která má maminku s Alzheimerovou chorobou. A musím říct, že to bylo hrozně smutné. Maminka už nevychází ven a je v dalším stadiu. Lucie má druhý stupeň a občas vnímá, je schopná se sama najíst a někdy i komunikuje. Nebo má světlé chvílky, kdy najednou ví, kdo

je. Další fáze téhle choroby jsou ale opravdu strašné, protože člověk potřebuje neustálou péči a je úplně mimo. Což je vlastně možná trochu štěstí. Ta maminka byla hodná, dcera ji krmila, ale pak najednou dostala záchvat, začala ji odstrkovat, jídlo vyhodila a byla hrozně agresivní. Dcera ji uklidňovala, trvalo to chvíličku, ale bylo to strašně překvapivé. Jak ten mozek navázal na něco, co se mu nelíbilo, a začal reagovat spontánně a temperamentně – na rozdíl od toho, jak byla předtím klidná, kdy jen zírala před sebe a otevírala pusku.

Jaké bylo fungovat s kolegy v tak intenzivním, uzavřeném prostoru lodi?

Myslím, že báječné, protože to tam vedl Petr Kostka, který je vypravěč a velký temperament. Vždycky dokázal pozdvihnout náladu, i když už jsme byli unavení nebo vyčerpaní. Vždy to posunul na vyšší level, byla sranda a já jsem je všechny milovala.

Měl někdo z vás mořskou nemoc?

To bylo trochu náročné, protože to s námi házelo a byli jsme navlhli od plavek. Ale já jsem si z toho nic nedělala, brala jsem to jako normální práci. Když jsme měli první dlouhou cestu a byly velké vlny, myslím, že někteří kolegové i zvraceli. Mně se točila hlava, bylo mi vlastně docela příjemně, jen jsem měla trochu motolici z těch vln.

Myslíte si, že rodiče by občas měli dostat „volno“ bez dozoru dětí?

Já bych chtěla, aby mě děti nehlídaly. Kdybych byla nemocná, tak bych asi potřebovala péči, ale jako fit stařena ne. Já sama jezdím po světě a zatím to zvládám a je mi docela dobře. Takže děti nemají strach. Je to vůle toho člověka, jeho přání, jeho sen, touha. Tak proč mu to na stará kolena neumožnit, když je toho schopný.

Petr Kostka

Eman

Jaká byla vaše reakce na nabídku účasti ve filmu Pět švestek?

Když mi byl nabídnut scénář pana Svěráka, tak jsem si ho přečetl a líbil se mi moc. Souhlasil jsem i se setkáním s panem režisérem, však jsem ho také do té doby osobně neznal. Byl jsem zvědav. Vzpomínám si, že jsem na něj čekal v místnosti, a když vešel tenhle teprve šedesátiletý klučina, hned na mě zapůsobil mile. Vyzařovala z něj a z každého jeho slova naprostá bezelstnost. Tak jsem pojal důvěru.

Vyplatilo se důvěřovat?

Že je dobrodruh a hazardér, jsem nepoznal ani později. Ani když starci nad hrobem, jako jsem já, roli ve svém filmu přidělil. Později jsem ale zjistil, že neriskuje jen u mě, ale, promiňte mi to, že riskuje i u mých kolegů a kolegyně. Koneckonců šlo ale o starce na moři, o takových pět švestek.

Jak jste se tvářil na to, že se bude točit v zahraničí?

Že se bude točit u moře, to znamenalo jet tam pracovat. A los padl na pro mě velmi lákavé Řecko. Tak fajn, hurá. Natáčení trvalo celé tři týdny a mně došlo, že tak dlouho jsem s mojí ženou Carmen ještě nikdy odloučen nebyl. Nikdy. Toho jsem se trošku bál, neuměl jsem si to představit.

Zmizely pak vaše obavy?

Pan režisér se o to moje rozptýlení postaral. Až tam se vybarvil jako workoholik. Nejenže zapřáhl do práce celou svoji rodinu, ale i nás. A myslím, že nám ty tři týdny práce od nevidím do nevidím na malém katamaránu uprostřed širých vod prospěly. Že naše kosti, svalstvo a celé to chátrající ústrojí, že to všechno ožilo. Jel bych zas.

P Ě T Š V E S T E K

Jan Vlasák

Rudánek

Nebál jste se vzít třítydenní natáčení na moři?

Upřímně – nebál, protože jsem Honzu Svěráka poznal kdysi dávno na Vratných lahvích. A to bylo něco, co jsem nezažil. Do té doby jsem měl větší filmování akorát s panem režisérem Krejčíkem a tam jsem se bál každého záběru, protože ten po mně skákal. Všechno jsem říkal špatně, rychle, nahlas, špatně jsem se hýbal, z toho jsem byl úplně vyřízený. U Honzy to pak bylo tak přirozené, lehounké, a přitom to byla sranda. Takže když jsem dostal tuhle nabídku, tak jsem si povyskočil.

Vaše role byla v něčem trochu jiná než vaše obvyklé...

Pro mě bylo zjištění, že budu hrát homosexuála, docela zábavné. Měl jsem zážitky ještě ze školy, když jsem studoval na JAMU, měli jsme tam kluka, který byl homosexuál, a ten po mně vyjel. Řekl jsem mu, že v žádném případě, ale chodil se mnou do ročníku, takže jsme čtyři roky komunikovali, fungovali a měli společné zážitky i tak.

Co jste říkal na vaše kolegy herce?

Ta parta byla naprosto neuvěřitelná. S Lenkou Termerovou jsme spolu hráli divadlo jako mladí ještě v Ostravě. Já jsem hrál Hamleta, ona ještě s Barbarou Plichtovou takovou dvojrolí, u Honzy Kačera jsme spolu hráli.. Na Oldu jsem se taky těšil, protože je to skvělý herec, velká hvězda a super talent. Potkat se s tímhle klukem na natáčení byl pro mě zázrak. Petra Kostku jsem měl zařazeného úplně jinak, byl pro mě ještě z filmů od Krejčíka s Vávrou jako mladý kluk úplně jiná bytost. A tady jsem ho poznal jako otevřeného, zábavného člověka, který si strašně moc pamatuje, umí vyprávět úžasně fóry, pointovat. Všechno to, co já neumím. Takže jsem se strašně těšil a bylo to skvělé.

Měl jste nějaké zkušenosti s lodí už dříve?

Na lodi jsem už byl, ale to byla v podstatě taková pidi lodička, takový člun. Kdysi dávno na zájezdu v Berlíně, kde jsme jeli po berlínských kanálech. Věděl jsem, že jedeme na moře a že určitě přijde mořská nemoc. Ale nevěděl jsem, co to je. Četl jsem si o tom, nikdo to nezvládl ve zdraví, každý se pozvracel, když se jezdilo do

Ameriky. Tak jsem si říkal, snad se nepozvracím, nebudeme jezdit ve velkých vlnách, to přežiju. A ten náraz byl velký. Když jsme se stěhovali z pevniny na ostrov, což byla cesta dlouhá asi čtyři hodiny, tak první dvě jsem byl king. Holky byly bledé, chytaly se za břicho, chodily zvracet, a já jsem pořád seděl. Jenže po dvou hodinách jsem začal tuhnout, dojel jsem na ostrov, držel jsem se za břicho a říkal si: Zaplaťpánbůh, že jsem na břehu. Protože za půl hodinky už bych zvracel taky.

Jak jste zvládal tři týdny s jednou partou na jednom místě?

Napřed jsme byli natěšení, velké nadšení, úžasní lidé kolem. A úžasná žena Honzy, která dělala všechno možné, od vaření až po skript nebo kostymérku. My jsme se tam do toho pletli, občas jsme točili, byl to takový zvláštní maglajz na tom malinkém prostůrku. Ale celkem zábavný. První dva tři dny. Pak jsem ale začal tuhnout, když jsem si uvědomil, že to tak bude ještě čtrnáct dní. Ponorková nemoc... Ale zvládli jsme to báječně. Rozptylovali jsme to, když jsme přijeli na břeh bydlet. Koupili jsme si víno a kecali. Kluci byli ohromně zábavní. Olda byl nepřekonatelný, Petr taky, bylo to úžasné. Spravovali jsme se tím, že jsme dělali takovéhle seance. A ráno jsme zase v sedm museli vstát, trochu se nadlábnout a už v osm tam dupal produkční, že jedeme, a honil nás na palubu katamaránu, který nás odvezl asi půl hodinky k tomu natáčecímu katamaránu. Tam jsme přestoupili, převlékli se a už se jelo.

Bylo něco, z čeho jste měl obavu?

Bál jsem se toho, že budu muset skákat do vody. Honzovi jsem říkal, že to neumím. Poprvé jsem skočil po hlavě do vody, když mi bylo asi 50 a chtěl jsem naučit vnuka plavat. Vzal jsem ho na lodičku, jeli jsme sami dva doprostřed rybníka Peklo, kde škemral, že nechce. Tak jsem mu předvedl, jak se skáče do vody, i když jsem to v životě nedělal. Hupsnul jsem tam po hlavě, nezabil jsem se a on, když to viděl, tak aby mi udělal radost, přepadl do vody přes bok té lodičky. Takže tady jsem se bál, ale i když můj první pokus byl úžasný placák, který mě teda páli, protože jsem přistál na břicho, tak potom už jsem to dal. Skočil jsem po hlavě dolů, kameraman František Svěrák natočil, jak do té vody mizím, pod vodou natočil, jak nabírám skoro na dno a vyplavávám nahoru.

Myslíte si, že by se mladší generace měla starat o tu starší?

Do jisté míry je zdravější je nechat být. Mladí staré i staří mladé. Je to taková hygiena, že ti starší lidé mají svůj rytmus, pomalejší tempo. A mladí zase nemají trpělivost. Je dobré se občas sejít, udělat si párty, být v kontaktu, nevykašlat se na to. Ale míchat se do toho nebo radit... Asi je to individuální, ale já si myslím, že je to zdravé, když jsou trošku oddělení.

P Ě T Š V E S T E K

Petr Lněnička

Petříček

Jak vzpomínáte na natáčení tohoto filmu?

Bylo to pro mě tak výjimečné a unikátní, že na to vzpomínám hodně a rád. Zejména když se potkám se svojí kolegyní Petrou Špalkovou. Největší dobrodružství bylo vůbec být na moři, protože jsem zatím nikdy nebyl takhle dlouho na moři, na jachtě, daleko od pobřeží. Kromě natáčení mě tam zajímaly i všechny věci, které se moře, jachet a jachtingu týkají. A nikdy jsem se takhle nepohoupal ve vlnách. Takže všechno bylo poprvé a všechno bylo krásné.

Co přesně vás na moři zajímalo?

Zajímalo mě to celé, protože jsem to takhle zblízka viděl poprvé. Vázání uzlů, kotvení, všechna ta spolupráce, to, že to nezvládne jeden člověk, ale musí tam být ti, kteří tomu rozumějí. A moc jsem si přál, abych byl jedním z těch, kteří to taky umí.

Bavilo vás točit v zahraničí?

Nevím, kolika kolegům u nás v Čechách se to podaří, ale nás odvezli na čtyři dny do Řecka, kde bylo nádherné počasí a museli jsme čekat, až bude ošklivo. Takže v těch pauzách jsme se soustředili na text a na výkon při tom koupání a opalování. Ale nakonec se to stejně muselo vymyslet tak, že se čekalo, až zapadne sluníčko za horu, a pak pan Svěrák vymyslel takový dešťostroj, který se použil. A podívejte se na to, určitě nepoznáte, že neprší.

Máte vy sám k tématu filmu nějaký vztah?

Určitě! Dostávám se do věku, kdy už i moji rodiče jsou na tom podobně věkově. Byl bych u vytržení a moc bych si přál, aby toho někdy byli schopní, takovouhle punkáčtinu udělat. Protože bych jim v tom fandil.

P Ě T Š V E S T E K

Distributor

Jana Šafářová

Bioscop

t: +420 606 732 779

m: jana.safarova@bioscop.cz

P Ě T Š V E S T E K

